

Arrest

nr. 89 570 van 11 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater})

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MICHOLT, die *loco* advocaat Sylvie MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker diende op 17 maart 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 31 januari 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 25 mei 2012 bij arrest nr. 81.498.

Op 27 juni 2012 diende de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 3 juli 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [A.O.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 26.07.2012 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 17.03.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 31.01.2012 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 25.05.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 27.06.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag en de bijhorende interviews niet zou hebben durven toegeven dat hij niet het moslimgeloof zou belijden, maar atheïst zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij geïntimideerd zou geweest zijn door de omgeving en de aanwezigheid van Afghanen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij in hotel Barry te Brussel geïntimideerd zou geweest zijn door de Afghanen rond hem, zodat hij uit angst voor zware mishandeling niet zou hebben durven toegeven atheïst te zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de aanwezigheid van de tolk op het CGVS hem ook angst zou hebben ingeboezemd omdat die ook moslim geweest zou zijn. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt, Overwegende dat betrokkene deze beweringen op geen enkele manier kan staven en deze dus bezwaarlijk als een nieuw element kunnen worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene een brief van zijn advocaat dd. 27.06.2012 + begeleidende teksten (verwijzingen naar 11 internetartikels, 4 begeleidende stukken dd. 22.02.2011, 29.03.2012, 21.10.2005, 08.2011) voorlegt inzake de gevolgen voor een Afghaan die zijn geloof afvallig zou zijn. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt, Overwegende dat betrokkene op geen enkele manier kan staven dat hij het moslimgeloof afvallig zou zijn en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij school volgde in het OKA te Oostende en dat hij hoopt verder te kunnen studeren. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 13.06.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 10 (tien) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1.993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 10 (tien) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoeker voert in eerste en enige middel de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) alsook de schending van de materiële motiveringsplicht. De verzoeker zet het middel als volgt uiteen:

“Naar aanleiding van de nieuwe asielaanvraag die door de verzoekende partij op 27 juni 2012, werd ingediend, werden er wel degelijk nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet naar voren gebracht die een beschermingsnood aantonen en verantwoorden dat haar nieuwe asielaanvraag dient in overweging te worden genomen en doorgestuurd te worden naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

Wat de interpretatie van artikel 51/8 Vreemdelingenwet betreft, kan verwezen worden naar het arrest nr. 61/94 van het (toenmalig) Arbitragehof. Deze interpretatie is de enige grondwettelijke interpretatie van artikel 51/8:

“De wetgever heeft aldus beoogd een specifieke vorm van misbruik van procedure, het systeem van herhaalde identieke verklaringen, uit te schakelen.

Daartoe heeft hij de vordering tot schorsing bij de Raad van State uitgesloten in de gevallen waarin de vreemdeling:

- a) reeds vroeger een verklaring om zich als vluchteling te laten erkennen heeft afgelegd, verklaring die na onderzoek niet in aanmerking is genomen; en*
- b) de mogelijkheid heeft gehad om tegen die weigering in beroep te gaan en alle rechtsmiddelen uit te putten; en*
- c) een identieke verklaring aflegt zonder enig nieuw gegeven aan te voeren.*

Nieuwe gegevens in de zin van de bestreden wetsbepaling zijn gegevens die « betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen ».

[...].

Als de vreemdeling nieuwe gegevens aanvoert, maar de bevoegde Minister of diens gemachtigde oordeelt dat zij niet van die aard zijn dat daardoor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wordt aangetoond, is artikel 50, derde en vierde lid [51/8], niet van toepassing. ”

(stuk 3: Arbitragehof, arrestnr. 61/94 van 14 juli 1994, blz. 28-29,

http://www.const- court. be/public/n/1994/1994-061 n.pdf. de verzoekende partij zet vet)

De rechtspraak over de toepassing van artikel 51/8 is vrij breed en verdeeld. Wat opmerkelijk is in het arrest van het Arbitragehof, is dat ook al staat artikel 51/8 een schorsingsmogelijkheid van een beslissing tot niet in overwegingname in het algemeen niet toe, in de praktijk moet deze beroepsmogelijkheid toch bestaan als er een gegronde vrees voor vervolging wordt ingeroepen. In die zin blijft het Hof gevoelig aan de finaliteit van de asielprocedure, de correcte inschatting van beschermingsnoden. Dit standpunt is vergelijkbaar met de interpretatie van het Grondwettelijk Hof van artikel 39/76 VW over de notie van nieuwe gegevens bij de Raad in volle rechtsmacht.

B.6.3. Door de mogelijkheid om nieuwe gegevens aan te voeren aan beperkingen te onderwerpen (artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid), beoogt de wetgever een evenwicht tot stand te brengen tussen, enerzijds, de eigen kenmerken van de asielproblematiek en, anderzijds, het beginsel dat het verzoekschrift de grenzen van het gerechtelijk debat bepaalt. Bovendien heeft hij dilatoire debatten willen vermijden (Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2479/001, p. 133).

B.6.4. De intentie van de wetgever, zoals die met name is uitgedrukt in de onder B.4.1 geciteerde parlementaire voorbereiding; bestond erin van het beroep tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beroep met volle rechtsmacht te maken, hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het geschil in zijn geheel moet onderwerpen aan een nieuw onderzoek en dat hij in dat opzicht beschikt over dezelfde beoordelingsbevoegdheid als de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In die context zou de zorg om dilatoire debatten te vermijden, niet ertoe kunnen leiden dat de Raad zou kunnen nalaten nieuwe gegevens te onderzoeken die de asielaanvrager voorlegt en die van dien aard zijn dat ze op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kunnen aantonen.

B.6.5. Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, § 1, van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord « kan », het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve

voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht ter zake toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen.

B.6.6. Ten aanzien van de in dezelfde bepaling vervatte voorwaarden waaraan moet worden voldaan opdat de Raad een nieuw gegeven kan onderzoeken, moet om dezelfde motieven worden aangenomen dat zij geen hindernis kunnen vormen voor de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad ter zake. De voorwaarde dat de nieuwe gegevens een grondslag vinden in het rechtsplegingsdossier kan het bijgevolg mogelijk maken alleen die gegevens te negeren die geen verband vertonen met de in de asielaanvraag en tijdens het administratief onderzoek ervan geuite vrees.

B. 6.7. Voor het overige belet de vereiste, om nieuwe middelen in aanmerking te laten nemen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 39/76, § 1, derde lid, niet, zoals gepreciseerd in de in B.5 geciteerde parlementaire voorbereiding, dat die gegevens nog dienstig kunnen worden aangevoerd ter adstructie van een latere asielaanvraag.

(stuk 4: Arbitragehof arrest nr. 148/2008 van 30 oktober 2008, blz. 11-12, <http://www.const-coiu.t.be/public/n/2008/2008-148n.pdf>. de verzoekende partij zet vet)

In een principiearrest van de Raad van State werd het onderscheid tussen de beoordeling van de bewijskracht van een nieuw gegeven ten gronde en de beoordeling of het een 'ernstige aanwijzing' betreft enigszins verduidelijkt:

« Considérant que l'examen de la pertinence de l'élément nouveau relève en principe du fond, et présuppose que la nouvelle demande soit déclarée recevable; que la partie adverse ne pourrait rejeter, dès le stade de la prise en considération, que des éléments OVIQ - s m sont Pas nouveaux au sens de l'article 51/8 précité ou qui seraient 1 ' manifestement dépourvus de pertinence pour le sort à réserver à la demande de reconnaissance de la qualité de réfugié eu égard aux décisions déjà adoptées antérieurement par les autorités compétentes; »

(stuk 5: Raad van State, arrest nr. 113.002 van, 27 november 2002, blz, 4, [http://www.asvlumlawdatabase.eu/sites/asvlumlawdatabase.eu/files/alldfiles/Belgium_035%20decision O.pdf](http://www.asvlumlawdatabase.eu/sites/asvlumlawdatabase.eu/files/alldfiles/Belgium_035%20decision%20O.pdf): de verzoekende partij zet vet)

Professor Vanheule leest in dit arrest een nieuw criterium op basis waarvan bepaald kan worden of een element al dan niet door de Dienst Vreemdelingenzaken als 'nieuw gegeven' in de zin van artikel 51/8 moet beschouwd worden. Aangezien het aan het CGVS toebehoort te oordelen over de 'pertinentie' van een element als bewijs voor de grond van de aangehaalde vervolgingsvrees, mag de Dienst Vreemdelingenzaken slechts nagaan of het nieuw aangedragen element niet 'manifest irrelevant' (« manifestement dépourvu de pertinence ») is voor het beoordelen van de grond van de asielaanvraag. 'Manifest irrelevante' nieuwe gegevens die de in overwegingname van een nieuwe asielaanvraag niet verantwoord zijn dan: « Nieuwe bewijzen van eerder aangehaalde en voor waar gehouden feiten die in de deliberatie [van de eerste asielaanvraag] zijn betrokken ». D. VANHEULE, 'Noot – Bonita en de witte pater: over nieuwe bewijzen in de asielprocedure (noot R.v.St. nr. 113.002% in T.V.R. 2003, nr. 2, blz. 130.)

Er moet opgemerkt worden dat het EHRM, bij het onderzoek naar een mogelijke schending van art 3 EVRM, geen tijdsgebonden voorwaarde oplegt bij het in aanmerking nemen van gegevens. In de volgende zaak velt het EHRM een inhoudelijk oordeel over nieuwe stukken zonder rekening te houden met het feit dat deze laattijdig door de verzoeker naar voor gebracht werden:

62. The Government have urged the Court to be cautious in taking a different view of the applicant's claims than the special adjudicator who heard him give evidence and found him lacking in credibility. The Court notes however that the special adjudicator's decision relied, inter alia, on a lack of substantiating evidence. Since that decision, the applicant has produced further documentation. (...)

63. The Court has examined the materials provided by the applicant and the assessment of them by the various domestic authorities. It finds no basis to reject them as forged or fabricated. (...)

(stuk 6: EHRM, arrest Hilal t UK, arrest no. 45276/99 van 6 maart 2001, punt 62-63, http://portal.uclm.es/descargas/idp_docs/jurisprudencia/hilal%20c.%20reino%20umdo%20-%20tortura%20y%20expulsion%20del%20pais%20-%20ingles.pdf)

De Belgische wetgeving stelt verder dat degene die de toegang tot de asielprocedure bepaalt geen bevoegdheid heeft om een deskundig onderzoek te voeren. Dit vormt een extra moeilijkheid. Het UNHCR meent dat Dienst Vreemdelingen Zaken een grotere bewijslast oplegt dan de Procedurerichtlijn toelaat:

“Belgian legislation stipulates that new elements must not only relate to facts or circumstances that have taken place after the appeal body (CALL) took a final decision on the previous application, but must also contain significant indications of a wellfounded fear of persecution or a real risk of serious harm. The latter component is particularly problematic because it requires the AO - the competent authority to conduct the preliminary examination - to consider questions beyond its jurisdiction it appears that the AO may neither judge the credibility of new elements nor assess them in the framework of the 1951 Convention or subsidiary protection. In particular, it may not state that the new elements do not permit a well-founded fear of persecution to be established”

(stuk 7: UNHCR, *Improving Asylum Procedures: Comparative Analysis and Recommendations for Law and Practice - KeyFindings and Recommendations*, Section 14 - Subsequent applications, maart 2010, biz. 56 en voetnoot 294, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4bab55752.htmk> de verzoekende partij zet vet).

Verzoeker heeft bij z'n eerste aanvraag met durven vermelden dat hij niet meer gelovig is om verschillende redenen.

Ten eerste woont hij hier in België bij z'n zus, aan wie hij niet durft vertellen dat hij geen moslim meer is.

Ten tweede is zijn vorige raadsheer, Meester [M.O.], die hem bijstond gedurende zijn eerste asielaanvraag is, een moslim. Zijn zus is trouwens niet op de hoogte van het feit dat verzoeker nu een nieuwe raadvrouw heeft.

Tenslotte had hij ook geen vertrouwen in de tolk, aangezien 99 % van de Afghanen Moslim zijn. Afvallige moslim s worden in Afghanistan veroordeeld tot de doodstraf, zoals blijkt uit de volgende objectieve informatie:

“Onder de Afghaanse wet worden alle burgers in principe gezien als moslims.

In de Afghaanse praktijk bleef het moeilijk een ander geloof dan de islam openlijk te belijden. Niet-moslims, vooral christenen, hindoes en sikhs, hadden te vrezen van hun omgeving. Intolerantie ten aanzien van niet-moslims en ten aanzien van moslims die niet streng genoeg in de leer zouden zijn, uitte zich in discriminatie, afpersing, bedreigingen en in voorkomende gevallen geweld door medeburgers, geestelijken en OMF. Personen die zich kritisch uitlieten over de islam liepen het risico gearresteerd te worden op beschuldiging van blasfemie die onder sharia wetgeving een terdoodveroordeeling tot gevolg kern hebben.

Het Afghaanse rechtssysteem zou bevooroordeeld zijn in zaken waarbij personen van blasfemie werden beschuldigd. Rechters willen niet als soft bestempeld worden in dergelijke zaken, advocaten zijn huiverig om van blasfemie verdachte personen te verdedigen. ”

(stuk 11 : Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid (Afdeling Asiel, hervestiging eil Terugkeer) van Nederland, 'Algemeen ambtsbericht Afghanistan', augustus 2011, Blz 66, 3.3.3 Vrijheid van godsdienst en overtuiging <http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2011/08/25/afghanistan-2011-08-24.html>)

“Said Musa was in the Afghan army when he lost a leg to a mine. He then worked with the Red Cross, helping other amputees, for fifteen years (that's him on the left in the photo). He 's in jail facing a death sentence - he left Islam for Christ.

Afghan officials have been unapologetic. “The sentence for a convert is death and there is no exception, ” said Jamal Khan, chief of staff at the Ministry of Justice. “They must be sentenced to death to serve as a lesson for others. ” Apostasy is a capital crime in Afghanistan, where the constitution is based on Shariah, or Islamic law. ” (stuk 8: Laodicea World Press, 'Facing death penalty for leaving Islam - in Afghanistan', dd. 22 februari 2011, <http://exlaodicea.wordpress.com/2011/02/22/facing-death-penalty-for-leaving-islam-in-afghanistan/>. de verzoekende partij zet vet)

Godsdienstvrijheid bestaat amper in Islamitische landen, dus ook niet in Afghanistan:

"De individuele vrijheid van godsdienst en levensbeschouwing van mens en die in een islamitisch milieu zijn geboren wordt zwaar geschonden in alle landen waar moslims in de meerderheid zijn. "
(stuk 10: 'De vrijheid van godsdienst neemt steeds meer af, interview met Michiel Hegener, journalist en schrijver van het boek "Vrijheid van godsdienst", dd. 21 oktober 2005, <http://www.liberales.be/interviews/hegenerinterview>")

Bijgevolg kon de verzoekende partij het feit dat hij een afvallige moslim is onmogelijk vermelden tijdens zijn eerste asielaanvraag.

"Nieuwe elementen zijn gegevens die in de vorige asielprocedure niet konden worden aangebracht (bijv. omdat het gebaseerd is op een feit dat dateert van na de beslissing, dan wel dat men pas na de beslissing in het bezit kwam van documenten die een gegronde vrees aantonen)."
(V, Vereecke, *Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht*, Story Publishers, Gent, 2008, p. 36)

Bovenstaande informatie toont aan dat aan verzoekende partij niet verweten kan worden dat hij deze informatie niet vermeld heeft bij zijn eerste asielaanvraag en dat een nieuwe behandeling van zijn asielaanvraag verantwoord is."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

2.3. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.4. De Raad stelt vast de verzoeker een theoretische uiteenzetting geeft over artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, met name de interpretatie en de rechtspraak daaromtrent; voorts een vergelijking maakt tussen artikelen 51/8 en 39/76 van de Vreemdelingenwet en tenslotte rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) aanhaalt maar nalaat deze beschouwingen toe te passen op de concrete motieven van de bestreden beslissing waardoor zijn kritiek geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovendien, in de mate dat er kritiek wordt geuit op het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zelf en de werking ervan, merkt de Raad op dat deze kritiek louter een wetskritiek inhoudt en geen betrekking heeft op de concrete weigeringsmotieven van de bestreden beslissing.

2.5. De verzoeker poneert dat hij n.a.v. zijn nieuwe asielaanvraag wel degelijk nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. Een persoonlijk oordeel kan evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing niet onderuit halen.

2.6. Verzoeker voerde n.a.v. zijn tweede asielaanvraag aan dat hij onmogelijk tijdens zijn eerste asielaanvraag kon vermelden dat hij een afvallige moslim is.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op deze verklaringen is ingegaan: *“Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag en de bijhorende interviews niet zou hebben durven toegeven dat hij niet het moslimgelooft zou belijden, maar atheïst zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij geïntimideerd zou geweest zijn door de omgeving en de aanwezigheid van Afghanen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij in hotel Barry te Brussel geïntimideerd zou geweest zijn door de Afghanen rond hem, zodat hij uit angst voor zware mishandeling niet zou hebben durven toegeven atheïst te zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de aanwezigheid van de tolk op het CGVS hem ook angst zou hebben ingeboezemd omdat die ook moslim geweest zou zijn.”*

2.7. De Raad wijst erop dat het begrip *“nieuw gegeven”* niet omvat dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Om een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet uit te maken, volstaat het evenwel niet dat het nieuw aangebrachte element dateert van na de vorige asielprocedure. Het nieuwe stuk moet ook betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS, nr. 215.573 van 5 oktober 2011). Immers, het loutere feit dat een verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielprocedure is onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

Aldus kan de gemachtigde van de staatssecretaris gevolgd worden waar hij omtrent verzoekers vrees om zijn beweerd atheïstische overtuiging kenbaar te maken als volgt motiveerde: *“Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt.”*

Immers, de verzoeker had, onder meer, de mogelijkheid om tijdens zijn beroep bij de Raad melding te maken van zijn beweerd afvalligheid van de islam en de eventuele moeilijkheden daarmee gepaard als ook om zijn problemen met de tolk aan te kaarten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker hiervan gebruik maakte.

De Raad wijst er voorts op dat de verzoeker de procedure zoals voorzien bij artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bezwaarlijk kan aanwenden om hiaten of lacunes in verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvraag te vergoelijken of als een beroepsmogelijkheid tegen een voorgaande beslissing inzake asiel.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelt dan ook niet kennelijk onredelijk wanneer hij oordeelt dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot*

feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen”.

2.8. Hoewel verzoeker tracht aan te tonen dat hem niet kan verweten worden dat hij niet eerder vermeldde een moslimafvallige te zijn, *quod non*, benadrukt de Raad dat het loutere feit dat een verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielprocedure onvoldoende is om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

Immers de voorgelegde elementen dienen ook ernstige aanwijzingen te bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker verwijst naar een aantal internetartikelen, die eveneens n.a.v. de tweede asielaanvraag werden voorgelegd, waaruit zou blijken dat afvallige moslims in Afghanistan tot de doodstraf worden veroordeeld alsook dat godsdienstvrijheid amper bestaat in islamitische landen.

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde daaromtrent als volgt: “*Overwegende dat betrokkene een brief van zijn advocaat dd. 27.06.2012 + begeleidende teksten (verwijzingen naar 11 internetartikels, 4 begeleidende stukken dd. 22.02.2011, 29.03.2012, 21.10.2005, 08.2011) voorlegt inzake de gevolgen voor een Afghaan die zijn geloof afvallig zou zijn. (...) Overwegende dat betrokkene op geen enkele manier kan staven dat hij het moslimgeloof afvallig zou zijn en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd.*”

De Raad stelt vast dat verzoeker geenszins betwist noch weerlegt dat hij op geen enkele manier kan staven dat hij het moslimgeloof afvallig zou zijn, waardoor het relevant kernmotief uit de bestreden beslissing gehandhaafd blijft. De Raad wijst erop dat deze internetartikelen, die van algemene aard zijn, geen afbreuk doen aan het feit dat verzoeker zijn verklaring als zou hij de islam afvallig zijn geworden, niet kan staven.

Het feit of een aangebracht element een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt samen met de bewijswaarde van dit element.

Waar de verzoeker zich beperkt tot een blote bewering dat hij de islam afvallig is geworden, zonder dit te staven met een begin van bewijs, handelt de gemachtigde van de staatssecretaris niet kennelijk onredelijk wanneer hij oordeelt dat de voorgelegde internetartikelen m.b.t. islam en moslimafvalligen, die met name artikelen zijn van algemene aard, geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet uitmaken.

2.10. Waar verzoeker ook nu in zijn verzoekschrift weer aangeeft dat hij zijn afvalligheid van de islam niet durfde kenbaar te maken omdat zowel zijn zus als zijn vroegere raadsman wel moslim zijn, alsook omdat hij geen vertrouwen had in zijn tolk, die hem tijdens het interview bij het Commissariaat-generaal ter beschikking werd gesteld, aangezien er een grote kans bestond dat deze ook moslimgelovig was, stelt de Raad vast dat deze blote verklaringen aldus geen afbreuk doen aan de concrete beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris.

2.11. Samenvattend kan worden besloten dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij op een kennelijke onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat verzoekers: “*geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980*” en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.
Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES